

Лабиринтът

Наталия Алексиева

Тандемът Веселка Кунчева и Мариета Голомехова притежава силата чрез спектаклите си да ни накара да видим темите, които разглеждат, по специфичен за тях начин. Те успяват да създадат нов модел на изкуството, което извира от бездънната човешка фантазия и душа. Най-новият им проект, реализиран в КТ-Стара Загора, се съсредоточава върху световите на Достоевски. „Живота Бяс“ поставя във фокуса си романа „Бесове“, но в него са преплетени и други персонажи на автора, негови мисли, идеи и писма. Екипът изследва човека в крайните му емоционални и психически състояния през персонажите на Достоевски.

Спектакълът проследява как в опитите ни да достигнем до красивото, да намерим щастието и любовта, ние всъщност сами пропадаме в бездните на покварата и омерзението. Това в постановката откриваме през двете различни реалности, които се преплитат на сцената – съзнанието и въображението на автора и конкретността на описаните от него сцени. Такава е и формата на спектакъла – погледи към отделни сцени, които поставят на дисекция човека и крайностите на неговите избори, рамкирани от авторовото въображение, вълнения и мисли.

Представлението търси връзката между словото и експресията на тялото или по-скоро противопоставянето им. Самото начало е силно въздействащо. Докато слушаме изповедта на Николай Ставрогин, го виждаме, стоящ на върха на живата пирамида от човешки бесове, от които той едновременно се опитва да се отскубне, но в крайна сметка пак пада в обятията им. Това е и първата поява на груповия персонаж, напомнящ чрез

на човешките души

„Живота Бяс“
„Life as a rage“

действията си бесове с човешки лица, които неизменно следват историите на персонажите и изразяват духа на безнравственост в човека. Следващата сцена директно ни пренася в света на Достоевски-твореца, докато създава персонажите си. Той пише трескаво, заграден от мрежа с висящи над него изписани листи, а около него оживяват персонажите му. Чрез отлична пластическа изразност, те отразяват всяка промяна в написаното, задрастване и смачкване на листа. Актьорът Стефан Димитров успява да влезе и в ролята на автора, и в тази на главния „бяс“ Ставрогин, около който всичко и всички се движат като калейдоскоп. Единствено „лудата“ Лебядкина сякаш успява да види истинското му лице, изкривено от бесовете.

Сцените започват да се редят пред зрителя като добре подбрани и монтирани кадри. Всяка следваща задълбава все повече в търсенето на пътя до ръба на бездната на човешката душа. Малко по малко виждаме промяната във всеки един от персонажите, водеща за повечето от тях до неизбежния фатален свършек. Няма опрощение за никого, особено за Ставрогин, който е едновременно демонът и жертвата на своя демонизъм, търсецът изкупление и в същия момент бягащ от него, вършейки хладно и пресметливо нови злини. Дори смъртта му не е изкупление.

Сценографията на Мариета Голомехова рамкира простран-

ството за развитие на действието между стени, изградени от мрежи. Сякаш си впримчен в капана на живота. И колкото повече размишляваш границата между проявленията на любов и омраза, вяра и безверие, извършване на грех и търсене на изкупление, толкова повече се вплиташ в мрежите на този капан. Между тях виждаме и персонажите. Някои от тях се опитват да се измъкнат, но така само се заплитат повече. Докато Пьотр Верховенски (Цвети Пеняшки) с дяволската си усмивка плете своите интриги и анархистични планове за поквара и разврат на народа, висящ от мрежата...

В представлението са засегнати множество теми – деца и родители, любов и омраза, вяра и безверие, живот и смърт, отношението между власт и народ и т.н. А онова, което ги свързва, е бясът. Порокът, загнездил се в човека. Във всеки човек. Онова, което показва безнравствените прояви на всеки, каквито и форми да заемат те, колкото и нищожни да са. Онова, което човекът трябва да изгони от себе си.

„Живота Бяс“ ни помага да видим докъде стига човек, когато прекрачи границата на позволеното. Спектакълът изследва пределите на човешкото поведение и възможностите на човека за нравствено изцеление и усъвършенстване. А дали при подобно пропадане в бездната на човешкия бяс това изобщо е възможно?